Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU

EURÓPSKEJ ÚNIE (druhá komora)

z 28. októbra 2010 *

„Verejná služba — Úradníci — Rozhodnutie o prepustení — Povinnosť starostlivosti — Odborná nespôsobilosť — Zdravotné dôvody“

Vo veci F-92/09,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článkov 236 ES a 152 AE,

U, bývalá úradníčka Európskeho parlamentu, s bydliskom v Luxemburgu (Luxembursko), v zastúpení: F. Moyse a A. Salerno, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: S. Seyr, K. Zejdová a J. F. de Wachter, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (druhá komora),

v zložení: predseda komory H. Tagaras, sudcovia S. Van Raepenbusch (spravodajca) a M. I. Rofes i Pujol,

tajomník: R. Schiano, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. júla 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 6. novembra 2009 sa žalobkyňa domáha zrušenia rozhodnutia zo 6. júla 2009, ktorým ju Európsky parlament prepustil s účinnosťou od 1. septembra 2009 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), a zaplatenia čiastky 15 000 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá jej údajne vznikla, s výhradou ďalšieho spresnenia.

* Jazyk konania: francúzština.

Právny rámec

2 Článok 9 ods. 6 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„Stanovisko Spoločného poradného výboru pre odbornú nespôsobilosť sa vyžaduje v súvislosti s uplatňovaním článku 51.“

3 Článok 24 služobného poriadku stanovuje:

„[Únia] pomôž[e] každému úradníkovi, najmä v konaní proti osobe, ktorá sa dopúšťa vyhrážania, urážania alebo ohovárania, alebo pri útoku na osobu alebo majetok, ktorému je vystavený on alebo jeho rodinný príslušník z dôvodu svojho postavenia alebo svojich povinností.

Spoločne a nerozdielne nahrad[í] úradníkovi škodu, ktorú utrpel v týchto prípadoch, ak úradník túto škodu nespôsobil úmyselne alebo hrubou nedbanlivosťou a ak sa mu nepodarilo získať náhradu škody od osoby, ktorá ju spôsobila.“

4 Článok 51 služobného poriadku stanovuje:

„1. Každá inštitúcia určí postupy pre včasné a dostatočné zistenie, riešenie a nápravu prípadov nespôsobilosti. Po vyčerpaní týchto postupov zamestnanec, ktorý podľa následných pravidelných správ, uvedených v článku 43, stále prejavuje nespôsobilosť plniť svoje povinnosti, môže byť prepustený, preradený alebo zaradený do nižšej funkčnej skupiny v rovnakej platovej triede alebo v nižšej platovej triede.

2. Každý návrh na prepustenie, preradenie alebo zaradenie zamestnanca do nižšej funkčnej skupiny musí obsahovať dôvody, na ktorých je založený, a musí byť predložený príslušnému zamestnancovi. Návrh ustanovujúceho orgánu [menovacieho orgánu – *neoficiálny preklad*] sa predloží Spoločnému poradnému výboru, uvedenému v článku 9 ods. 6.

3. Zamestnanec má právo získať svoj úplný osobný spis a vyhotoviť si kópie všetkých dokumentov týkajúcich sa daného postupu. Na prípravu obhajoby má aspoň pätnásť dní odo dňa prijatia návrhu. Môže mu pomáhať osoba, ktorú si sám vyberie. Zamestnanec môže predložiť písomné pripomienky. Spoločný poradný výbor ho vypočuje. Zamestnanec si môže prizvať aj svedkov.

4. Inštitúcia je pred Spoločným poradným výborom zastúpená zamestnancom, ktorého na tento účel určí ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*]. Tento zamestnanec má rovnaké práva ako príslušný zamestnanec.

5. Na základe návrhu podľa odseku 2 a všetkých písomných a ústnych vyhlásení príslušného zamestnanca alebo svedkov Spoločný poradný výbor vydá väčšinovým rozhodnutím odôvodnené stanovisko určujúce opatrenie, ktoré pokladá za primerané z hľadiska zistených skutočností, doložených na jeho žiadosť. Toto stanovisko predloží ustanovujúcemu orgánu [menovaciemu orgánu – *neoficiálny preklad*] a príslušnému zamestnancovi do dvoch mesiacov odo dňa, keď mu záležitosť bola postúpená. Predseda nehlasuje o rozhodnutiach Spoločného poradného výboru, s výnimkou procesných záležitostí a rovnakého počtu hlasov.

Ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] prijme rozhodnutie do dvoch mesiacov od prijatia stanoviska Spoločného poradného výboru a po vypočutí zamestnanca. Rozhodnutie sa musí zdôvodniť. Musí byť v ňom uvedený dátum nadobudnutia účinnosti.

6. Zamestnanec prepustený pre nespôsobilosť má počas obdobia, stanoveného v odseku 7, nárok na mesačnú náhradu za prepustenie, ktorá zodpovedá základnému mesačnému platu zamestnanca v prvom platovom stupni platovej triedy 1. Zamestnanec má počas rovnakého obdobia aj nárok na rodinné prídavky stanovené v článku 67. Príspevok na domácnosť sa vypočíta zo základného mesačného platu zamestnanca v platovej triede 1 v súlade s článkom 1 prílohy VII.

Prídavok sa nezaplatí, ak zamestnanec odstúpi z funkcie po začatí konania uvedeného v odsekoch 1, 2 a 3, alebo ak má nárok na bezodkladnú výplatu plnej výšky dôchodku. Ak má nárok na dávku v nezamestnanosti z národného fondu nezamestnanosti, výška tejto dávky sa odpočíta od uvedeného prídavku.

7. Obdobie, počas ktorého budú vykonávané platby uvedené v odseku 6, bude:

a) tri mesiace, ak zamestnanec odpracoval menej ako päť rokov ku dňu prijatia rozhodnutia o jeho prepustení;

b) šesť mesiacov, ak zamestnanec odpracoval aspoň päť rokov, ale menej ako desať rokov;

c) deväť mesiacov, ak zamestnanec odpracoval aspoň 10 rokov, ale menej ako 20 rokov;

d) 12 mesiacov, ak zamestnanec odpracoval viac ako 20 rokov.

8. Zamestnanci, ktorí sú preradení do nižšej platovej triedy alebo zaradení do nižšej funkčnej skupiny z dôvodu nespôsobilosti, môžu po uplynutí šiestich rokov požiadať, aby z ich osobných spisov boli všetky zmienky o tomto opatrení odstránené.

9. Zamestnanci majú nárok na náhradu odôvodnených výdavkov, ktoré vynaložili z vlastného podnetu v priebehu konania, vrátane poplatkov obhajcovi, ktorý nepatrí k inštitúcii, ak konanie upravené v tomto článku skončí bez prijatia rozhodnutia o prepustení, preradení alebo zaradení zamestnanca do nižšej platovej triedy alebo funkčnej skupiny.“

5 Článok 59 služobného poriadku stanovuje:

„1. Zamestnanec, ktorý predloží doklad o svojej neschopnosti plniť svoje povinnosti z dôvodu choroby alebo úrazu, má nárok na zdravotnú dovolenku.

…

4. Ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] môže postúpiť posudkovej komisii prípad každého zamestnanca, ktorého zdravotná dovolenka presiahne celkom 12 mesiacov v ľubovoľnom období troch rokov.

5. Zamestnanec môže byť požiadaný, aby si vzal dovolenku po vyšetrení lekárom inštitúcie, ak to vyžaduje jeho zdravotný stav, alebo ak člen jeho domácnosti trpí nákazlivou chorobou.

…“

6 Článok 1 vnútorného predpisu týkajúceho sa zlepšovacieho postupu uplatňovaného v rámci zisťovania, riešenia a nápravy potenciálnych prípadov odbornej nespôsobilosti úradníkov prijatého kanceláriou Parlamentu 3. júla 2006 (ďalej len „vnútorný predpis“) stanovuje:

„Cieľom postupu posudzovania odbornej nespôsobilosti stanoveného týmto vnútorným predpisom v súlade s článkom 51 ods. 1 služobného poriadku (ďalej len ‚zlepšovací postup‘) je zabezpečiť, aby sa každý prípad posúdil včas a systematicky s cieľom pomôcť dotknutému úradníkovi znovu dosiahnuť

požadovanú úroveň výkonov na plnenie úloh opísaných v hodnotiacej správe v súlade so špecifikáciou pracovného miesta a tak zabrániť prijatiu opatrení stanovených v článku 51 služobného poriadku (prepustenie, preradenie alebo zaradenie úradníka do nižšej funkčnej skupiny v rovnakej platovej triede alebo v nižšej platovej triede) vo vzťahu k nemu.“

7 Článok 3 ods. 1 vnútorného predpisu stanovuje:

„Zlepšovací postup sa uplatňuje súbežne s hodnotiacim postupom stanoveným vo všeobecných vykonávacích ustanoveniach týkajúcich sa hodnotiacich správ… (ďalej len ‚DGE Rapnot‘).“

8 Článok 7 vnútorného predpisu stanovuje:

„1. Len čo sa zistia náznaky odbornej nespôsobilosti, prvý hodnotiteľ oznámením predvolá úradníka, pričom špecifikuje predmet pohovoru. V tomto oznámení poučí úradníka o jeho právach stanovených v článku 14 tohto predpisu. Po skončení pohovoru prvý hodnotiteľ informuje konečného hodnotiteľa náležite odôvodneným listom. Úradník dostane kópiu tohto listu.

2. Konečný hodnotiteľ sa v prípade potreby obráti na riaditeľstvo pre stratégiu ľudských zdrojov [Generálne riaditeľstvo (GR) pre personál], aby ustanovilo poradcu. Konečný hodnotiteľ bezodkladne predvolá úradníka na pohovor. Zúčastní sa na ňom aj prvý hodnotiteľ a poradca.

3. Na pohovore konečný hodnotiteľ určí dôvody zistených nedostatkov, v prípade potreby rozhodne o začatí zlepšovacieho postupu a určí úradníkovi podporný program (ďalej len ‚zlepšovací plán‘). Informuje úradníka o všetkom, čo zlepšovací postup zahŕňa.

…“

9 Článok 8 vnútorného predpisu stanovuje:

„1. Ak na pohovore uvedenom v článku 7… konečný hodnotiteľ dospeje k záveru, že náznaky pozorované u úradníka môžu byť spôsobené zdravotnými ťažkosťami, alebo ak úradník uvedie takéto ťažkosti, bezodkladne sa informuje v ambulancii. V tomto prípade sa prípadné rozhodnutie o začatí zlepšovacieho postupu a určenie zlepšovacieho plánu odložia až do doručenia odpovede ambulancie.

2. Ambulancia písomne oznámi svoju odpoveď konečnému hodnotiteľovi, dotknutému úradníkovi a poradcovi v striktnom súlade s lekárskym tajomstvom a s dôvernosťou údajov osobnej povahy.

3. Ak ambulancia odpovie, že situáciu úradníka treba posudzovať výlučne na základe ustanovení služobného poriadku týkajúcich sa zdravotného stavu úradníkov, konečný hodnotiteľ nemôže začať zlepšovací postup vo vzťahu k nemu. Upovedomí sa o tom úradník, prvý hodnotiteľ a poradca.

4. V opačnom prípade konečný hodnotiteľ znovu predvolá úradníka, prvého hodnotiteľa a poradcu s cieľom začať zlepšovací postup a určiť zlepšovací plán.

5. Ambulancia môže neskôr kedykoľvek písomne oznámiť konečnému hodnotiteľovi a úradníkovi svoje posúdenie zdravotného stavu úradníka, ako aj závery, ktoré z neho vyvodila. Upovedomí sa o tom prvý hodnotiteľ, poradca a dotknutý úradník. Na základe týchto záverov konečný hodnotiteľ môže podľa konkrétneho prípadu rozhodnúť o začatí zlepšovacieho postupu alebo o ukončení už začatého zlepšovacieho postupu.“

10 Článok 12 vnútorného predpisu stanovuje:

„1. Počas júla sa vyhotoví predbežná správa uvedená v článku 17 druhom odseku DGE Rapnot po pohovore oboch hodnotiteľov s úradníkom za prítomnosti poradcu. V predbežnej správe sa uvedie dátum a podpíšu ju obaja hodnotitelia a úradník, ktorý k nej prípadne môže doplniť svoje poznámky. Jej kópiu dostane poradca.

2. Ak sa v predbežnej správe konštatuje, že u úradníka už nie sú náznaky odbornej nespôsobilosti, konečný hodnotiteľ ukončí zlepšovací postup a článok 13… sa nepoužije. V opačnom prípade konečný hodnotiteľ po oboznámení sa so stanoviskom poradcu potvrdí pokračovanie zlepšovacieho postupu až do konca referenčného roka. V oboch prípadoch sa o tom úradník upovedomí písomným oznámením.

…“

Skutkové okolnosti

11 Žalobkyňa bola vymenovaná za úradníčku Parlamentu 1. mája 2005 vo funkcii sekretárky v platovej triede C*1 (zmenenej na AST 1). Po skončení jej stáže, ktorá trvala od 1. mája 2005 do 31. januára 2006, bola vymenovaná do oddelenia plánovania a riadenia požiadaviek na preklad GR pre preklad a publikačnú činnosť.

12 V hodnotiacej správe za rok 2005 prvý hodnotiteľ žalobkyne uviedol, že žalobkyňa je novou oceňovanou kolegyňou. V tejto hodnotiacej správe bola žalobkyňa považovaná za výbornú úradníčku.

13 V hodnotiacej správe žalobkyne za rok 2006 bolo napriek tomu, že žalobkyňa sa ešte stále považovala za výbornú úradníčku, okrem iného uvedené, že by mala zlepšiť svoje komunikačné schopnosti, že nedostatok komunikácie niekedy spôsobuje problémy v medziľudských vzťahoch a že „aj keď sú jej výkony uspokojivé, [jej] vôľa komunikovať s členmi skupiny poklesla“.

14 Listom z 10. júla 2007 vedúci kancelárie oddelenia plánovania a riadenia požiadaviek na preklad GR pre preklad a publikačnú činnosť (ďalej len „vedúci kancelárie“) vyzval generálneho riaditeľa tohto GR (ďalej len „generálny riaditeľ“), aby „zvážil možnosť začatia zlepšovacieho postupu“ vo vzťahu k žalobkyni. V tomto liste vedúci kancelárie spomenul, že 9. júla 2007 uskutočnil so žalobkyňou pohovor na základe ustanovení článku 7 ods. 1 vnútorného predpisu.

15 Vedúci kancelárie tiež zaslal generálnemu riaditeľovi list z 8. augusta 2007, v ktorom okrem iného poukázal na to, že žalobkyňa neuspokojivo vybavuje požiadavky na preklad, na jej neschopnosť komunikovať s kolegami, na jej neospravedlnené absencie, ako aj na jej nezdvorilé a neprofesionálne správanie. V tomto liste okrem iného uviedol:

„[Žalobkyňa] je vysokoškolsky vzdelaná osoba, ktorá sa pravdepodobne cíti frustrovaná tým, že musí plniť úlohy asistentky. Mám silný dojem, že pohŕda prácou a považuje ju za zbytočnú. Treba tiež poznamenať, že jej výkony a jej správanie sa po vymenovaní radikálne zmenili.“

16 Žalobkyňa sa podľa článku 7 ods. 2 vnútorného predpisu zúčastnila na dvoch pohovoroch konaných 17. a 20. septembra 2007. V nadväznosti na tieto pohovory sa 24. septembra 2007 začal zlepšovací postup so zlepšovacím plánom účinným až do 31. decembra 2007. V rámci tohto postupu bol vedúci kancelárie prvým hodnotiteľom a generálny riaditeľ konečným hodnotiteľom.

17 V nadväznosti na ďalší pohovor so žalobkyňou, ktorý sa konal 3. decembra 2007, generálny riaditeľ listom z 10. decembra 2007 rozhodol o predĺžení zlepšovacieho postupu. V tomto liste však uviedol, že od začatia zlepšovacieho postupu nastal pokrok v kvalite výkonov a v správaní žalobkyne.

18 V hodnotiacej správe za rok 2007 vyhotovenej v marci a apríli 2008 bolo okrem iného uvedené, že napriek viacerým upozorneniam sa výkony žalobkyne počas roka 2007 veľmi zhoršili. Žalobkyňa navyše v tejto správe už nebola považovaná za výbornú úradníčku.

19 V júli 2008 bola podľa článku 12 vnútorného predpisu vyhotovená predbežná správa. V tejto správe, ktorá sa týkala obdobia od 1. januára do 30. júna 2008, bolo okrem iného uvedené, že žalobkyňa čiastočne zlepšila svoje správanie vo vzťahu k útvarom a kolegom, s ktorými prichádzala do stykuHoci v správe nebol uvedený záver o odbornej nespôsobilosti, bolo v nej uvedené, že zistené zlepšenia musí potvrdiť trvalý a dlhodobý pokrok v celkových výkonoch žalobkyne.

20 Listom z 9. júla 2008 vedúci kancelárie informoval žalobkyňu, že zlepšovací postup bude pokračovať až do konca roka 2008.

21 Dňa 12. augusta 2008 bola žalobkyňa vyzvaná, aby sa 14. augusta 2008 dostavila na zdravotnú službu.

22 Dňa 4. septembra 2008 sa na žiadosť osoby zodpovednej za ľudské zdroje GR pre preklad a publikačnú činnosť, ktorá bola znepokojená tým, že žalobkyňa neodpovedala na výzvu zdravotnej služby uvedenú v predchádzajúcom bode, dostavila na pracovisko žalobkyne sociálna asistentka Parlamentu. Podľa tejto sociálnej asistentky jej žalobkyňa na tomto stretnutí tvrdila, že jej nadriadení si o ňu „nemusia robiť starosti“.

23 Dňa 13. októbra 2008 v rámci zlepšovacieho postupu a počas pohovoru, ktorý sa konal za prítomnosti vedúceho kancelárie, bol žalobkyni predložený návrh na jej preradenie do oddelenia „X“ GR pre preklad a publikačnú činnosť. Žalobkyňa, ktorá tento návrh prijala, bola zaradená do uvedeného oddelenia v októbri 2008. Počas tohto pohovoru sa rozhodlo, že vzhľadom na ročnú dovolenku žalobkyne v decembri 2008 sa konečný pohovor týkajúci sa zlepšovacieho postupu uskutoční už 26. novembra 2008.

24 Dňa 19. novembra 2008 zaslal referent oddelenia „X“ vedúcemu kancelárie a generálnemu riaditeľovi e-mail, ku ktorému bola pripojená zápisnica zo stretnutia, ktoré sa konalo 5. novembra 2008 medzi týmto referentom a vedúcim uvedeného oddelenia a ktorého predmetom bolo zaradenie žalobkyne do tohto oddelenia. V tejto zápisnici bolo okrem iného uvedené, že žalobkyňa prejavuje dobrú vôľu, ale má komunikačné problémy s kolegami, že je izolovaná v rámci útvaru z dôvodu jej správania a že vedúci príslušného oddelenia sa obáva, že toto správanie z dlhodobého hľadiska zhorší atmosféru v rámci útvaru V tejto zápisnici sa tiež uvádzalo, že bolo vynaložené všetko úsilie na poskytnutie psychologickej pomoci žalobkyni – zo strany lekára alebo sociálneho pracovníka – v prípade potreby, ale že žalobkyňa poprela, že má problémy, a odmietla akúkoľvek pomoc.

25 Dňa 20. novembra 2008 žalobkyňu, ktorá tentoraz odpovedala na výzvu lekára Parlamentu, prijal lekár Parlamentu, pričom na časti tohto stretnutia sa zúčastnila aj sociálna asistentka Parlamentu.

26 Na pohovore uvedenom v bode 23 tohto rozsudku bola žalobkyňa informovaná o tom, že jej výkony v oddelení „X“ sa nepovažovali za uspokojivé a že príčinou jej ťažkostí bolo pravdepodobne jej vlastné správanie. Vedúci kancelárie jej tiež oznámil, že navrhne menovaciemu orgánu, aby ju prepustil.

27 Dňa 18. decembra 2008 bola na základe článku 13 vnútorného predpisu vyhotovená osobitná správa. V tejto správe bolo okrem iného uvedené, že skutočnosť, že práca a správanie žalobkyne sa v oddelení „X“ nezlepšili, svedčí o tom, že jej ťažkosti sú spôsobené výlučne jej vlastným správaním a nie jej kolegami alebo tým, že pracuje v multikultúrnom prostredí. Na záver vedúci kancelárie a vedúci útvaru riadenia požiadaviek navrhli menovaciemu orgánu, aby žalobkyňu prepustil z dôvodu jej pretrvávajúcich nedostatkov v oblasti komunikácie a riešenia konfliktov a jej neochoty porozumieť pokynom alebo riadiť sa pokynmi, ako aj prevziať zodpovednosť za svoje konanie.

28 V hodnotiacej správe za rok 2008 vyhotovenej vo februári 2009 boli uvedené tie isté problémy, ktoré boli spomenuté v závere osobitnej správy vyhotovenej 18. decembra 2008.

29 Spoločný poradný výbor pre odbornú nespôsobilosť (ďalej len „výbor“) bol následne vyzvaný, aby vydal stanovisko k návrhu na prepustenie žalobkyne.

30 Vo svojom jednomyseľne schválenom stanovisku zo 14. mája 2009 (ďalej len „stanovisko“) výbor uviedol nielen to, že viaceré osoby, ktoré pracovali so žalobkyňou, mu oznámili, že majú pochybnosti o duševnom stave žalobkyne, ale aj že tento výbor mal pri jej vypočutí silný dojem, že je v nestabilnom alebo narušenom duševnom stave.

31 Výbor tiež uviedol, že z vypočutí, ktoré uskutočnil, vyplynulo, že nadriadení žalobkyne sa zhodujú v tom, že žalobkyňa sa krátko po svojom vymenovaní začala správať neobvykle, pričom toto neobvyklé správanie zahŕňalo okrem iného pravidelné krízy nespoločenského prístupu k jej kolegom, odmietanie vykonávania úloh, ktoré jej prináležali, a to bez zjavného dôvodu alebo z excentrických dôvodov, ako aj nemiestne výbuchy smiechu. Okrem toho počas práce výboru vyšlo najavo, že GR pre preklad a publikačnú činnosť sa v auguste 2008 kontaktovalo so zdravotnou službou Parlamentu a že tento útvar navrhol vyšetrenie žalobkyne s cieľom znovu preskúmať „príznaky prípadnej depresie“, ktoré odhalil už v decembri 2006, ale že žalobkyňa na túto výzvu neodpovedala; GR pre preklad a publikačnú činnosť následne požiadalo o pomoc sociálny útvar Parlamentu, ktorý však narazil na odpor žalobkyne.

32 V posudku výbor dospel k záveru, že žalobkyňa nie je schopná uspokojivo vykonávať odborné úlohy, ktoré jej boli pridelené, a pracovať v multikultúrnom prostredí, akým je prostredie Parlamentu. Tak isto dospel k záveru, že správny orgán by mal skúmať, či je odborná nespôsobilosť žalobkyne spôsobená zdravotnými dôvodmi. Napokon schválil návrh na prepustenie, pokiaľ sa preukáže, že odborná nespôsobilosť žalobkyne nie je spôsobená zdravotnými dôvodmi, alebo pokiaľ sa žalobkyňa odmietne podrobiť lekárskym vyšetreniam potrebným na preukázanie, že jej odborné ťažkosti nie sú spôsobené zdravotnými dôvodmi.

33 Žalobkyňa, ktorú správny orgán vypočul 25. júna 2009, bola prepustená napadnutým rozhodnutím, ktoré jej bolo oznámené 7. júla 2009.

34 Dňa 7. augusta 2009 lekár Parlamentu v Luxemburgu požiadal lekára so špecializáciou v odbore psychiatria o vyšetrenie žalobkyne. Tento lekár vo svojom posudku, ktorý predložil listom z 18. augusta 2009, diagnostikoval „poruchu osobnosti krehkého typu“, pričom uviedol:

„Psychiatrické vyšetrenie nepreukázalo príznaky duševnej pomätenosti: [žalobkyňa] sa dobre orientuje v čase a priestore. Nejaví zjavné príznaky psychózy. [Žalobkyňa] neuvádza samovražedné myšlienky. Naproti tomu v jej prejave badám tiché prenasledujúce myšlienky. Má pocit, že jej niekto ublíži a že ju iní nemajú radi, že jej kolegovia ju nechápu a že nikto neberie do úvahy jej odlišnú kultúru. [Žalobkyňa] opisuje konfliktné vzťahy so svojimi nadriadenými, ktorí spochybnili jej schopnosť vykonávať svoju prácu. V jej prejave badať, že [žalobkyňa] má tendenciu vykladať udalosti paranoidne. Možno konštatovať, že ide o poruchu osobnosti krehkého typu.“

35 S lekárskym posudkom z 18. augusta 2009 bola žalobkyňa oboznámená a listom svojich právnych zástupcov z 26. augusta 2009 požiadala menovací orgán, aby najmä vzhľadom na tento posudok odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, kým sa neuskutočnia doplňujúce lekárske vyšetrenia. Táto žiadosť bola zamietnutá rozhodnutím menovacieho orgánu z 2. septembra 2009.

36 Dňa 1. októbra 2009 žalobkyňa podala podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu.

Konanie a návrhy účastníkov konania

37 Návrhom na nariadenie predbežného opatrenia podaným kancelárii Súdu pre verejnú službu 6. novembra 2009 a zaregistrovaným pod číslom F-92/09 R žalobkyňa navrhla jednak odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a jednak nariadenie predbežných opatrení.

38 Listom z 19. novembra 2009 kancelária informovala účastníkov konania, že Súd pre verejnú službu rozhodol vyhovieť žiadosti žalobkyne o anonymitu.

39 Uznesením z 18. decembra 2009, U/Parlament (F-92/09 R, Zb. VS s. I-A-1-511 a II-A-1-2771), predseda Súdu pre verejnú službu nariadil odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia až do vyhlásenia konečného rozhodnutia Súdu pre verejnú službu.

40 Predseda Všeobecného súdu Európskej únie vyhovel odvolaniu, ktoré podal Parlament, a uznesením z 27. apríla 2010, Parlament/U [T-103/10 P(R)], zrušil uvedené uznesenie predsedu Súdu pre verejnú službu na základe toho, že predseda Súdu pre verejnú službu dospel k nesprávnemu záveru, že v prejednávanej veci bola splnená podmienka týkajúca sa naliehavosti, a sám rozhodol vo veci tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

41 V súlade s článkom 91 ods. 4 služobného poriadku bolo konanie vo veci samej prerušené až do rozhodnutia z 5. februára 2010, oznámeného v ten istý deň, ktorým menovací orgán zamietol sťažnosť.

42 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— uložil Parlamentu povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy stanovenej s výhradou ďalšieho spresnenia na 15 000 eur,

— uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania.

43 Parlament navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

— zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— uložil žalobkyni povinnosť nahradiť všetky trovy konania.

Právny stav

44 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody, ktoré sú založené po prvé na porušení povinnosti starostlivosti stanovenej v článku 24 služobného poriadku a v článku 8 vnútorného predpisu, po druhé na porušení článku 59 ods. 5 služobného poriadku a po tretie na porušení článku 12 ods. 2 vnútorného predpisu.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti starostlivosti stanovenej v článku 24 služobného poriadku a v článku 8 vnútorného predpisu

Tvrdenia účastníkov konania

45 Žalobkyňa poznamenáva, že od roku 2006 začala mať komunikačné problémy so svojimi kolegami, hoci v tom čase jej odborné výkony boli ešte stále dostačujúce. V roku 2007 bol vo vzťahu k nej začatý zlepšovací postup. Hoci žalobkyňa potvrdzuje, že v čase začatia tohto postupu vedúci jej oddelenia

nemohol usúdiť, že zistená odborná nespôsobilosť mohla byť spôsobená zdravotnými dôvodmi, tvrdí, že veľmi presné indície nasvedčujúce tomuto záveru sa objavili po jej preradení na oddelenie „X“. Žalobkyňa sa v tejto súvislosti odvoláva na zápisnicu zo stretnutia konaného 5. novembra 2008 medzi vedúcim jej oddelenia a referentom útvaru.

46 Žalobkyňa uznáva, že odmietala priznať existenciu psychických problémov a odmietala akúkoľvek pomoc. Pre osobu trpiacu poruchou osobnosti, akú jej diagnostikoval psychiater, na ktorého sa obrátila zdravotná služba Parlamentu, je však veľmi ťažké priznať existenciu patologického javu, keďže správanie súvisiace s touto poruchou dotknutá osoba považuje za prirodzené a nevyhnutné.

47 Napriek tomu prvý hodnotiteľ navrhol jej prepustenie. Žalobkyňa dodáva, že výbor vo svojom stanovisku zdôraznil možnosť, že jej odborné ťažkosti môžu byť spôsobené zdravotnými dôvodmi, a že výbor výslovne vyzval správny orgán, aby preveril existenciu tejto možnosti.

48 Žalobkyňa poznamenáva, že podľa článku 24 služobného poriadku má správny orgán povinnosť starostlivosti vo vzťahu k svojim zamestnancom. Podľa ustálenej judikatúry z tejto povinnosti, ako aj zo zásady dobrej správy vecí verejných vyplýva, že správny orgán musí pri rozhodovaní o situácii úradníka vziať do úvahy všetky skutočnosti, ktoré môžu byť pre jeho rozhodnutie určujúce, a že pri tomto rozhodovaní musí prihliadať nielen na služobný záujem, ale aj na záujem úradníka. V prípade takého závažného rozhodnutia, akým je rozhodnutie o prepustení pre odbornú nespôsobilosť, má správny orgán povinnosť starostlivosti v ešte väčšej miere.

49 Hodnotiteľ tým, že v prejednávanej veci rozhodol, že bezodkladne neinformuje zdravotnú službu Parlamentu o podozrení z psychických problémov žalobkyne po jej preradení do oddelenia „X“, porušil povinnosť starostlivosti stanovenú v článku 24 služobného poriadku a v článku 8 vnútorného predpisu a najmä v odseku 5 tohto článku. Aj keď žalobkyňa nechcela priznať existenciu týchto problémov ani spolupracovať, správny orgán bol na základe svojej povinnosti starostlivosti vzhľadom na pochybnosť o možných zdravotných dôvodoch jej ťažkostí pri výkone jej úloh povinný ukončiť alebo aspoň prerušiť postup týkajúci sa odbornej nespôsobilosti a požiadať zdravotnú službu o vykonanie doplňujúcich vyšetrení. Psychiater, na ktorého sa obrátila zdravotná služba, diagnostikoval vo svojom posudku „poruchu osobnosti krehkého typu“, na základe čoho mal správny orgán takto postupovať.

50 Listom z 27. apríla 2010 žalobkyňa doručila kancelárii Súdu pre verejnú službu správu psychiatra Dr. H., ktorý po vypočutí a vyšetrení žalobkyne 21. apríla 2010 dospel k záveru, že žalobkyňa trpí charakteristickou poruchou osobnosti, a k podozreniu z dekompenzácie smerujúcej k zjavnejšej psychóze. Žalobkyňa odôvodnila oneskorené predloženie tohto nového dôkazu tým, že Dr. H., ktorého požiadala o stretnutie v januári 2010, bol k dispozícii až 21. apríla 2010.

51 Parlament na úvod tvrdí, že odkaz v článku 24 služobného poriadku nie je v prejednávanej veci relevantný, keďže toto ustanovenie sa netýka povinnosti starostlivosti, ale povinnosti pomoci vzťahujúcej sa na inštitúcie. Parlament zastáva názor, že z tohto dôvodu je povinný odpovedať iba na argumenty žalobkyne týkajúce sa údajného porušenia článku 8 vnútorného predpisu.

52 V tejto súvislosti Parlament poznamenáva, že zhoršenie výkonov žalobkyne, ktoré bolo spôsobené najmä jej nedostatočnou motiváciou a neochotou správne plniť zverené úlohy, sa začalo prejavovať po jej vymenovaní.

53 Sociálna asistentka, ktorá sa na žiadosť osoby zodpovednej za ľudské zdroje GR pre preklad a publikačnú činnosť dostavila na pracovisko žalobkyne v septembri 2008, nezistila osobitné nezrovnalosti. Okrem toho žalobkyňa nereagovala kladne ani konštruktívne na ponuku pomoci zo strany sociálnej asistentky.

54 Lekár Parlamentu, ku ktorému sa žalobkyňa napokon dostavila 20. novembra 2008, tak isto nezistil zdravotné nezrovnalosti a odkázal ju na sociálnu asistentku.

55 Parlament zdôrazňuje, že napriek všetkým týmto snahám inštitúcie pomôcť žalobkyni sa žalobkyňa navyše sťažovala na to, že jej nadriadení nechápu jej mentalitu. Parlament dodáva, že sa necítila dobre v multikultúrnom a medzinárodnom prostredí a že viackrát vyjadrila určité pohŕdanie Parlamentom, Úniou a svojou prácou, ktoré dokonca vyústilo do vyjadrenia jej vôle odstúpiť z funkcie.

56 Parlament zastáva názor, že článok 8 vnútorného predpisu bol v prejednávanej veci uplatnený správne. V čase začatia zlepšovacieho postupu, čiže počas úvodného pohovoru stanoveného v článku 7 vnútorného predpisu, ktorý sa uskutočnil 9. júla 2007, konečný hodnotiteľ totiž dospel k záveru, že nie je potrebné informovať sa v zdravotnej službe, keďže nespozoroval u žalobkyne náznaky odbornej nespôsobilosti, ktoré by mohli byť spôsobené zdravotnými dôvodmi. Samotná žalobkyňa navyše neuviedla, že existujú takéto dôvody. Konečný hodnotiteľ preto konal v úplnom súlade s článkom 8 ods. 1 vnútorného predpisu.

57 Okrem toho psychiater, na ktorého sa obrátila zdravotná služba v auguste 2009, po vyšetrení žalobkyne dospel k jednoznačnému záveru, že žalobkyňa nie je duševne pomätená. Za týchto okolností na základe takéhoto záveru psychiatra správny orgán mohol oprávnene usúdiť, že odborná nespôsobilosť žalobkyne nie je spôsobená zdravotnými dôvodmi. V každom prípade správa tohto lekára nepreukázala existenciu súvislosti medzi poruchou osobnosti, ktorú zistil u žalobkyne, a jej odbornou nespôsobilosťou. Parlament zastáva názor, že z toho mohol vyvodiť, že aj napriek existencii diagnostikovanej poruchy osobnosti žalobkyňa bola schopná správne vykonávať svoju prácu.

58 Parlament dodáva, že chyby, ktorých sa dopustila žalobkyňa pri vykonávaní svojich úloh, boli natoľko závažné a časté, že bránili správnemu fungovaniu útvaru. Jej urážlivé správanie v rámci útvaru a najmä jej kategorické odmietanie spolupráce s kolegami určitej štátnej príslušnosti alebo etnického pôvodu bránili akejkoľvek spolupráci.

59 Parlament spochybňuje výklad zápisnice zo stretnutia z 5. novembra 2008 uvedený v bode 24 vyššie. Na tomto stretnutí bol iba predložený návrh, aby sa práca a správanie žalobkyne v útvare veľmi dôsledne sledovali a aby sa zaznamenala každá skutočnosť, ktorá by mohla pomôcť konečnému hodnotiteľovi pri prijímaní rozhodnutia o profesijnej budúcnosti žalobkyne. Tiež sa poukázalo na to, že bolo vynaložené všetko úsilie s cieľom poskytnúť žalobkyni v prípade potreby psychologickú pomoc, ale že žalobkyňa vždy popierala, že má psychické problémy, a odmietala akúkoľvek pomoc. Podľa Parlamentu zo zápisnice z tohto stretnutia vôbec nevyplýva, že na tomto stretnutí bolo uvedené, že odborné ťažkosti žalobkyne od jej menovania môžu byť spôsobené zdravotnými dôvodmi a že žalobkyňa „potrebuje psychologickú pomoc“.

60 Parlament spochybňuje tvrdenie žalobkyne, že odmietala priznať, že má psychické problémy, keďže podľa lekára Parlamentu sa liečila u psychiatra, takže si nevyhnutne musela byť vedomá toho, že má psychické problémy, ktoré mohla uviesť v rámci zlepšovacieho postupu.

61 Parlament napokon spochybňuje relevantnosť stanoviska výboru. Parlament zdôrazňuje, že výbor netvoria lekári a že jeho stanovisko bolo vydané 14. mája 2009. V máji 2009 mohol menovací orgán vychádzať zo záverov lekára Parlamentu, ktoré boli sformulované o niekoľko mesiacov skôr – v novembri 2008 –, po vyšetrení žalobkyne v tomto čase, podľa ktorých u nej neboli zistené zdravotné nezrovnalosti.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

62 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Parlament tým, že pokračoval v postupe posudzovania odbornej nespôsobilosti až do prijatia napadnutého rozhodnutia, hoci viaceré náznaky umožňovali počas celého tohto postupu zistiť, že jej profesijné problémy mohli byť spôsobené zdravotnými dôvodmi, porušil povinnosť starostlivosti stanovenú v článku 24 služobného poriadku a v článku 8 vnútorného predpisu. Žalobkyňa uvádza, že povinnosť starostlivosti ukladá správnemu orgánu v prípade úradníkov, u ktorých boli zistené príznaky psychickej poruchy, povinnosť kontaktovať sa s lekárom.

63 V tejto súvislosti treba chápať prvý žalobný dôvod vznesený žalobkyňou tak, že sa zakladá v podstate na porušení povinnosti starostlivosti, ktorá je konkretizovaná najmä v článku 8 vnútorného predpisu, bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať rozsah povinnosti pomoci na základe článku 24 služobného poriadku v pravom zmysle slova.

64 Na úvod treba pripomenúť, že pojem povinnosť starostlivosti správneho orgánu, ktorý sformulovala judikatúra, vyjadruje rovnováhu vzájomných práv a povinností, ktoré služobný poriadok vytvoril vo vzťahoch medzi správnym orgánom a zamestnancami vo verejnej službe. Táto rovnováha najmä znamená, že správny orgán musí pri rozhodovaní o situácii úradníka vziať do úvahy všetky skutočnosti, ktoré môžu byť pre jeho rozhodnutie určujúce, a že pri tomto rozhodovaní musí prihliadať nielen na služobný záujem, ale aj na záujem dotknutého úradníka (rozsudky Súdneho dvora z 28. mája 1980, Kuhner/Komisia, 33/79 a 75/79, Zb. s. 1677, bod 22, a z 29. júna 1994, Klinke/Súdny dvor, C-298/93 P, Zb. s. I-3009, bod 38).

65 Povinnosť starostlivosti ukladá správnemu orgánu v prípade existencie pochybnosti o tom, či ťažkosti úradníka pri vykonávaní úloh, ktoré mu prislúchajú, nie sú spôsobené zdravotnými dôvodmi, povinnosť prijať všetky opatrenia s cieľom rozptýliť túto pochybnosť pred prijatím rozhodnutia o prepustení tohto úradníka (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. februára 2003, Latino/Komisia, T-145/01, Zb. VS s. I-A-59 a II-337, bod 93).

66 Táto požiadavka je vyjadrená v samotnom vnútornom predpise, keďže článok 8 tohto predpisu stanovuje, že konečný hodnotiteľ je za určitých okolností povinný obrátiť sa na zdravotnú službu Parlamentu, ak sa dozvie o skutočnostiach, ktoré môžu preukázať, že správanie vytýkané úradníkovi môže byť spôsobené zdravotnými dôvodmi.

67 Okrem toho povinnosti, ktoré správnemu orgánu vyplývajú z povinnosti starostlivosti, sú podstatne širšie pri posudzovaní konkrétnej situácie úradníka, v ktorého prípade existujú pochybnosti o jeho duševnom zdraví, a teda aj o jeho schopnosti primerane hájiť vlastné záujmy (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. decembra 2006, de Brito Sequeira Carvalho/Komisia, F-17/05, Zb. VS s. I-A-1-149 a II-A-1-577, bod 72). To platí tým skôr, ak dotknutému úradníkovi hrozí prepustenie, a teda je zraniteľný, ako je to v prejednávanej veci.

68 V prejednávanej veci zo zápisnice zo stretnutia z 5. novembra 2008 týkajúceho sa zaradenia žalobkyne do oddelenia „X“, ktorá bola doručená vedúcemu kancelárie a generálnemu riaditeľovi, vyplýva, že žalobkyňa prejavila dobrú vôľu, ale mala komunikačné problémy so svojimi kolegami, že bola izolovaná v rámci útvaru z dôvodu svojho správania a že vedúci príslušného oddelenia sa obával, že toto správanie z dlhodobého hľadiska zhorší atmosféru v rámci oddelenia. V tejto zápisnici bolo tiež uvedené že bolo vynaložené všetko úsilie na poskytnutie psychologickej pomoci žalobkyni – zo strany lekára alebo sociálneho pracovníka – v prípade potreby, ale že žalobkyňa poprela, že má problémy, a odmietla akúkoľvek pomoc.

69 Návrh na prepustenie žalobkyne bol tak isto konzultovaný s výborom. V stanovisku, ktoré vydal 14. mája 2009, výbor dospel k záveru, že žalobkyňa nie je schopná uspokojivo vykonávať odborné úlohy, ktoré jej boli pridelené, a pracovať v multikultúrnom prostredí, akým je prostredie Parlamentu. Rovnako dospel k záveru, že správny orgán má skúmať, či je odborná nespôsobilosť žalobkyne

spôsobená zdravotnými dôvodmi. Napokon schválil návrh na prepustenie, pokiaľ sa preukáže, že odborná nespôsobilosť žalobkyne nie je spôsobená zdravotnými dôvodmi, alebo pokiaľ žalobkyňa odmietne podrobiť sa lekárskym vyšetreniam potrebným na preukázanie, že jej odborné ťažkosti nie sú spôsobené zdravotnými dôvodmi.

70 Treba konštatovať, že veľká časť obsahu stanoviska je venovaná otázke prípadnej súvislosti medzi odbornými ťažkosťami žalobkyne a stavom jej duševného zdravia.

71 Výbor v stanovisku uviedol, že viaceré osoby, ktoré pracovali so žalobkyňou, mu oznámili, že majú pochybnosti o duševnom stave žalobkyne, pričom samotný výbor mal pri jej vypočutí silný dojem, že je v nestabilnom alebo narušenom duševnom stave.

72 Výbor v stanovisku tiež uviedol, že z vypočutí, ktoré uskutočnil, vyplynulo, že nadriadení žalobkyne sa zhodujú v tom, že žalobkyňa sa krátko po svojom vymenovaní začala správať neobvykle, pričom toto neobvyklé správanie zahŕňalo okrem iného pravidelné krízy nespoločenského prístupu k jej kolegom, odmietanie vykonávania úloh, ktoré jej prináležali, a to bez zjavného dôvodu alebo z excentrických dôvodov, ako aj nemiestne výbuchy smiechu.

73 Okrem toho výbor v stanovisku poukázal na viaceré skutočnosti: GR pre preklad a publikačnú činnosť v auguste 2008 sa kontaktovalo so zdravotnou službou Parlamentu a tento útvar navrhol vyšetrenie žalobkyne s cieľom znovu preskúmať „príznaky prípadnej depresie“, ktoré odhalil už v decembri 2006, ale žalobkyňa na túto výzvu neodpovedala; GR pre preklad a publikačnú činnosť následne požiadalo o pomoc sociálny útvar Parlamentu, ktorý však narazil na odpor žalobkyne. Zo spisu tiež vyplýva, že žalobkyni bola okrem iného ponúknutá psychologická pomoc lekára na konci roka 2008, keď pracovala v oddelení „X“, ale žalobkyňa odmietla akúkoľvek pomoc.

74 Je pravda, že správny orgán musí dbať na to, aby úradníci alebo zamestnanci nezneužívali alebo podvodne nevyužívali práva, ktoré im priznáva služobný poriadok, najmä na základe poistenia rizika invalidity.

75 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti však treba konštatovať, že správny orgán mal od konca roka 2008 a najneskôr v máji 2009, keď výbor vydal stanovisko, k dispozícii dostatok informácií, na základe ktorých mohol predpokladať, že správanie vytýkané žalobkyni môže byť spôsobené zdravotnými dôvodmi. Za týchto okolností bol povinný pred prijatím napadnutého rozhodnutia prijať všetky opatrenia, aby sa uistil, že nejde o taký prípad.

76 Parlament na svoju obranu iba uviedol, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia správny orgán disponoval informáciami, na základe ktorých mohol usúdiť, že odborné ťažkosti žalobkyne nie sú spôsobené zdravotnými dôvodmi.

77 Parlament sa nanajvýš odvoláva na posúdenie svojej sociálnej asistentky po návšteve na pracovisku žalobkyne v septembri 2008 a svojho lekára, ktorý počas návštevy uskutočnenej 20. novembra 2008 nezistil nijaké zdravotné nezrovnalosti.

78 Posúdenie sociálnej asistentky, ktorá nemá potrebné lekárske vzdelanie, však nemôže umožniť správnemu orgánu rozptýliť akúkoľvek pochybnosť o tom, či odborné ťažkosti jedného z jeho zamestnancov nie sú spôsobené zdravotnými dôvodmi.

79 Pokiaľ ide o „vyšetrenie“, ktoré vykonal lekár Parlamentu 20. novembra 2008, jediným dôkazom o tomto „vyšetrení“, ktorý bol založený do spisu, je e-mail z 27. októbra 2009, v ktorom sa uvádza:

„Mal som tento pohovor so [žalobkyňou], ktorý sa uskutočnil za prítomnosti sociálnej asistentky, aby sa vyšetrenie rozšírilo aj na sociálne aspekty, ktoré sa mohli týkať [žalobkyne]. Nič mimoriadne sa na pohovore nestalo.“

80 V tomto e-maile nie je uvedené, že lekár Parlamentu, ktorý navyše nie je psychiater, dospel po skončení pohovoru k diagnostickému záveru ani že z tohto pohovoru vyvodil závery o prípadných zdravotných dôvodoch odborných ťažkostí žalobkyne; tento lekár totiž iba konštatoval, že sa konal pohovor a že sa počas neho nič mimoriadne nestalo.

81 Údaje, na ktoré sa odvoláva Parlament, sa teda nejavia byť dostatočne presvedčivé.

82 Parlament najmä neuviedol nijaké opatrenie, ktoré správny orgán podnikol po oboznámení sa so stanoviskom výboru a pred prijatím napadnutého rozhodnutia.

83 Opatrenie, ktorého cieľom je určiť, či odborné ťažkosti žalobkyne boli spôsobené zdravotnými dôvodmi, bolo potrebné prijať osobitne v tomto štádiu postupu vzhľadom na to, že takéto opatrenie odporučil výbor a že tento výbor, ktorý mal možnosť podrobne preskúmať situáciu žalobkyne, výslovne uviedol, že môže existovať súvislosť medzi odbornými ťažkosťami žalobkyne a jej duševným zdravím.

84 Okrem toho vzhľadom na stanovisko si správny orgán mohol skutočnosť, že žalobkyňa opakovane odmietla akúkoľvek ponúknutú pomoc, v prejednávanej veci odôvodnene vyložiť tak, že žalobkyňa si nepripúšťa, že by mohla trpieť duševnou poruchou, a teda ako náznak toho, že žalobkyňa vzhľadom na svoj zdravotný stav nie je schopná primerane hájiť svoje záujmy. Skutočnosť, že žalobkyňa navštevovala psychiatra, ani trochu nepreukazovala, že žalobkyňa je schopná pripustiť existenciu svojej duševnej poruchy, ale skôr odôvodňovala väčšiu obozretnosť Parlamentu.

85 Ako už bolo uvedené vyššie, ak úradník nie je schopný konať z vlastnej iniciatívy a posúdiť samotnú existenciu svojej choroby, v tejto situácii môže mať inštitúcia v prípade potreby pozitívnu povinnosť, a to tým skôr, ak dotknutému úradníkovi hrozí prepustenie, a teda je zraniteľný, ako je to v prejednávanej veci. Za týchto konkrétnych okolností bol preto správny orgán povinný trvať na tom, aby žalobkyňa súhlasila s podrobením sa doplňujúcemu lekárskemu vyšetreniu, pričom mal vychádzať najmä z práva inštitúcie dať úradníka vyšetriť svojím lekárom na základe článku 59 ods. 5 služobného poriadku, ktorý umožňuje požiadať úradníka, aby si vzal dovolenku, ak si to vyžaduje jeho zdravotný stav.

86 Parlament nepreukázal a dokonca ani netvrdí, že za konkrétnych okolností uvedených v predchádzajúcom bode po oboznámení sa so stanoviskom výboru vyvinul osobitné úsilie s cieľom presvedčiť žalobkyňu, aby sa podrobila lekárskemu vyšetreniu. Napriek stanovisku sa napadnuté rozhodnutie o tejto skutočnosti navyše ani nezmieňuje a neobsahuje nijaký dôvod, pre ktorý sa nevykonalo akékoľvek lekárske vyšetrenie.

87 Toto nekonanie vo vzťahu k žalobkyni je ešte nepochopiteľnejšie vzhľadom na skutočnosť, že hoci už bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, Parlament prostredníctvom svojej zdravotnej služby po tom, čo sa žalobkyňa dostavila na tento útvar, v auguste 2009 poveril psychiatra jej vyšetrením. Toto posledné uvedené rozhodnutie Parlamentu, ktoré bolo prijaté iba mesiac po prijatí napadnutého rozhodnutia, potvrdzuje, že bolo potrebné dať žalobkyňu vyšetriť odborným lekárom, a teda preukazuje procesné nedostatky, ktoré viedli k spornému prepusteniu.

88 Takéto lekárske vyšetrenie žalobkyne sa malo vykonať pred prijatím plánovaného rozhodnutia o prepustení, ktoré by prípadne mohlo byť opodstatnené, ak by lekár, ktorý by vykonal toto vyšetrenie, skutočne vylúčil, že správanie vytýkané žalobkyni mohlo byť spôsobené akýmkoľvek zdravotným dôvodom.

89 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o prípustnosti dôkazu, ktorý žalobkyňa predložila 27. apríla 2010, treba konštatovať, že Parlament neprijal všetky opatrenia na rozptýlenie pochybnosti o tom, či odborné ťažkosti žalobkyne nie sú spôsobené zdravotnými dôvodmi, a že tým porušil povinnosť starostlivosti, a teda aj článok 8 vnútorného predpisu.

90 Bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné žalobné dôvody, ktoré vzniesla žalobkyňa, treba teda uznať prvý žalobný dôvod a v dôsledku toho zrušiť napadnuté rozhodnutie.

O návrhu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy

91 Žalobkyňa sa domáha zaplatenia čiastky 15 000 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá jej údajne vznikla.

92 Parlament zdôrazňuje, že žalobkyňa vôbec nešpecifikuje, v čom spočíva ujma, ktorá jej údajne vznikla, a v dôsledku toho považuje jej návrh za neprípustný.

93 Subsidiárne zastáva názor, že žalobkyňa nepreukázala protiprávnosť vytýkaného konania.

94 V tejto súvislosti možno ťažko spochybniť skutočnosť, že protiprávne správanie Parlamentu uvedené v bode 87 vyššie spôsobilo žalobkyni nemajetkovú ujmu.

95 Zrušenie protiprávneho aktu so spätnou účinnosťou však môže samo osebe predstavovať primeranú a v zásade dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy, ktorú mohol tento akt spôsobiť (rozsudok Súdneho dvora z 9. júla 1987, Hochbaum a Rawes/Komisia, 44/85, 77/85, 294/85 a 295/85, Zb. s. 3259, bod 22; rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. novembra 2004, Montalto/Rada, T-116/03, Zb. VS s. I-A-339 a II-1541, bod 127, a zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, Zb. VS s. I-A-2-129 a II-A-2-609, bod 131; rozsudok Súdu pre verejnú službu z 8. mája 2008, Suvikas/Rada, F-6/07, Zb. VS s. I-A-1-151 a II-A-1-819, bod 151), pokiaľ žalobca nepreukáže, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorú možno oddeliť od protiprávnosti, na základe ktorej bol akt zrušený, a ktorú nemožno úplne nahradiť týmto zrušením (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, Zb. s. I-225, body 27 a 28).

96 V prejednávanej veci žalobkyňa mohla mať pocit nespravodlivosti, frustrácie alebo neistoty, ale táto ujma bola primerane a dostatočne nahradená zrušením napadnutého rozhodnutia, ktorým bola spôsobená.

97 V dôsledku toho treba návrh na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy zamietnuť.

O trovách

98 Podľa článku 87 ods. 1 rokovacieho poriadku, pokiaľ ďalšie ustanovenia ôsmej kapitoly druhej hlavy uvedeného rokovacieho poriadku nestanovujú inak, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odseku 2 toho istého článku môže Súd pre verejnú službu rozhodnúť, ak to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, že účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť iba časť trov konania, prípadne ho vôbec nemusí zaviazať na náhradu trov konania.

99 Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že Parlament je účastníkom konania, ktorý nemal v podstatnej časti veci úspech. Okrem toho žalobkyňa vo svojich návrhoch výslovne navrhla, aby bola Parlamentu uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Keďže okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú uplatnenie ustanovení článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku, je potrebné uložiť Parlamentu povinnosť nahradiť všetky trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Rozhodnutie Európskeho parlamentu zo 6. júla 2009 o prepustení U sa zrušuje.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Parlament je povinný nahradiť všetky trovy konania.

Tagaras Van Raepenbusch Rofes i Pujol

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 28. októbra 2010.

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predseda komory
H. Tagaras